

věci, nýbrž i v otázce útrat, není-li jinak stanoveno ani zákonem, ani smlouvou o rozsudím, přehlíží, že v tomto případě šlo o uložení útrat podlehnuvší straně, které byly přivoděny zvítězivší straně přihráním právního zástupce, zapisovatele a pronajetím místností, nešlo však o odměnu rozhodců, která se v souzeném případě požaduje samým rozhodcem od strany zvítězivší.

Čís. 15698.

Jestliže je z knihovního zápisu zjevné, že na nemovitosti vážne pohledávka, jež podle nařízení vlády č. 265/22 Sb. z. a n. mohla podléhati soupisu a s níž knihovní věřitel podle tohoto předpisu nemohl volně disponovati bez účasti zúčtovacího úřadu, budiž tento úřad obeslán k rozvrhovému roku.

(Rozh. ze dne 29. prosince 1936, R I 1452/36.)

Prv ý s o u d rozvrhuje nejvyšší podání nepřiznal Spořitelně v Sch. pohledávku pod C 1 zajištěnou proto, že prý pohledávka ta podle prohlášení Spořitelny v Sch. zanikla. R e k u r s n í s o u d odmítl rekurs Československého státu (Československého zúčtovacího ústavu) do tohoto usnesení, v němž stěžovatel poukázal na § 9 vl. nař. č. 265/22 Sb. z. a n. a na čl. 9 a 17 úmluvy č. 60/26 Sb. z. a n. a uváděl, že prvý soudce neměl dbáti prohlášení Spořitelny v Sch., nýbrž že měl k oné knihovně zajištěné pohledávce jako k pohledávce stěžující si strany přihlížeti z toho důvodu, že ona pohledávka byla podrobena mezistátnímu vyrovnání podle vl. nař. č. 265/22 Sb. z. a n. podle úmluvy republiky Československé s republikou Rakouskou o úpravě závazků v rakousko-uherských korunách a dosud zaplacená nebyla.

N e j v y š š í s o u d uložil rekursnímu soudu, by o rekursu znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Rekursní soud odmítl rekurs finanční prokuratury nepřiznav jí po případě Československému zúčtovacímu ústavu v Praze legitimaci ke stížnosti; jmenovaný úřad prý vůbec nelze pokládati za stranu ve smyslu §§ 229 a 209 ex. ř. a rozvrhové usnesení mu vůbec nemělo býti doručeno. Když se omezil ve výroku jenom na to, že rekurs pro nepřipustnost odmítl, neměl se zatím obíratí věcným jeho obsahem. Učinil-li tak přece, nelze zatím přezkoumati správnost jeho úvah a musí se soud dovlací omeziti jenom na otázku oprávnění jmenovaného již úřadu k rekursu. Podle § 234 ex. ř. jsou oprávněny k rekursu do rozvrhového usnesení osoby, které se k rozvrhovému roku dostavily. Je zřejmé, že tu zákon poskytuje opravný prostředek také těm osobám, které měly býti k roku obeslány jmenovitě podle § 209, odst. 2 ex. ř. a které se roku nezúčastnily, protože k němu nebyly obeslány. K těm osobám, jež měly býti podle uvedeného předpisu obeslány, patřil také Čes-

koslovenský zúčtovací ústav v Praze, bylo-li z knihovního zápisu zjevné, že na nemovitosti vázla pohledávka, jež podle nařízení vlády ze dne 7. srpna 1922, č. 265 Sb. z. a n. mohla podléhati soupisu a s níž knihovní věřitel podle tohoto předpisu nemohl volně disponovati bez účasti zúčtovacího úřadu. Otázku, zda ta pohledávka soupisu podléhá čili nic, nemohl řešiti exekuční soud, a již proto byl by si musil vyžádati vysvětlení od uvedeného úřadu a teprve podle něho by byl mohl posouditi, smí-li a do jaké míry přihlížeti k prohlášení zástavní věřitelky. Nesejde na tom, že u pohledávky nebylo poznámky ve smyslu čl. 18, odst. 2 úmluvy č. 60/26 Sb. z. a n., když skutečnost ta mohla spočívatí právě na tom, že soupisové povinnosti zadost učiněno nebylo, že věc nebyla ještě vyřízena anebo také z důvodů jiných. Protože tu vesměs jde o otázky veřejnoprávní a tedy také o velící předpisy a zájmy, které ani za řízení exekučního nemohly utrpěti újmy a nemají býti mařeny, je zřejmé, že také podle těchto předpisů měl býti zúčtovací ústav o rozvrhovém roku uvědoměn, když tu byly pro to podmínky podle obsahu knihovního výtahu, a že měl také nárok na to, aby se mu dostalo rozvrhového usnesení a aby pořadem instancí směl obhájeti zájmy, k jejichž hájení byl podle své příslušnosti povolán. Proto mu jest přiznati také právo k rekursu, aniž sejde na tom, že mu bylo usnesení doručeno soudní kanceláří teprve k příslušné žádosti.

Čís. 15699,

K § 15, odst. 3 zák. proti nekalé soutěži.

Případ, že dvě žaloby byly podány a doručeny žalovanému zároveň.

(Rozh. ze dne 29. prosince 1936, Rv I 1863/36.)

Proti žalobě zdržovací a odstraňovací i o náhradu škody pro zlehčující výroky podle § 10 zák. proti nekalé soutěži, namítl žalovaný též, že žaloba jest proti němu vzhledem k třetímu odstavci § 15 zák. proti nekalé soutěži nepřipustná, poněvadž jest proti němu pro totéž jednání veden spor na základě žaloby podané proti němu druhou firmou. **N i ž š í s o u d y** uznaly podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d nevyhověv dovolání, uvedl v otázce, o níž tu jde, v

d ů v o d e c h :

Bezpodstatné jsou námitky žalovaného týkající se nepřipustnosti kumulace žalob po případě překážky zahájené rozepře se zřetelem ke sporu vedenému pod Ck. . . Podle spisů byly obě žaloby podány a doručeny zároveň. Že by žaloba v tomto sporu byla bývala doručena později než žaloba ve sporu druhém, není potvrzeno doručním lístkem a bylo by nerozhodné, kdyby snad skutečně byla náhodou tato žaloba žalovanému odevzdána po oné druhé žalobě, ačkoli to žalovaný ve dřívějším stadiu sporu netvrdil. Ani tím by nebylo odčiněno, že podány byly současně,